

Jónás Csaba Kárhozat

Ha a stílus természetes, nagyon meglepődünk, hiszen a természet ritka mesteriség. Ki a szavak folyását el nem téríti, mélyen megtéveszt. Ha képnek is hisszük – a gonosz műve. Mikor betűből ront, a sötétség fogja, mászna egyre a napvilágra. Így ügyeskedni nem szűnik a figyelmet lekötni – mire a tekintet a sok betűből kitálál, tanyát vert a démon otthonában.

(Lelkünk a mélyben lakol, s szorgosan csiszolja stílusát.)

Sainji

Sainji, az utolsó emberevő néz a kamera lencséjébe. Kezében rózsavilla és dárdá. Ha tudná, hogy nem ő az utolsó emberevő, akkor talán nem nézné tétlenül az előtte ugra-bugráló „hosszú disznót”, így azonban fáradtan tűri, hogy a fotonok vérontás nélkül fölزابálják.

Asztalok

Berkeley, akit egyből a második osztályba vettek fel, különösen szeretett gondolkodni. Ez okozta vesztét.

Gondolt egy asztalt, s nem tudta eldönteni, hogy az asztal gondolta-e Berkeley-t, aki asztalt gondol, vagy Berkeley gondolta-e az asztalt, aki a Berkeley-t gondoló asztalt gondolja. Ezen eddig gondolkodott, míg meg nem halt.

(Berkeley asztala)

Berkeley nem kevés fejtörést okozott az Úristennek, ám az mégis megbocsátott neki. Amikor Berkeley belehalt az asztalba, az Úristen *mindkettőjüket* magához emelte. Aztán Berkeley-t elvitte a házba, ahol egy bezárt szobában őrizték az asz-

talt, amelyre az Úristenen kívül senki sem gondolt. És Berkeley-nek megadatott, hogy gondolkodás nélkül gyönyörködhessen az asztalban.

(Az Úristen asztala I.)

Berkeley nem kevés fejtörést okozott az Úristennek, ám az mégis megbocsátott neki. Amikor Berkeley belehalt az asztalba, az Úristen *mindkettőjüket* magához emelte. Aztán elment a házba, ahol angyalai egy bezárt szobában őrizték Berkeley-t, akire rajta kívül nem gondolt senki. Még vetett egy búcsúpillantást az asztalra, aztán elfelejtette.

(Az Úristen asztala II.) Zárlat

Csak Bach tudja így abbahagyni, minden mellébeszélés nélkül, mintha a záróhang után a csend első hulláma visszaszívná a farvizet is, vissza a hajót és vissza a hajóst, vissza a vizet, vissza a partot és a rajta nézelődő zeneértőt, aztán vissza a földet, vissza az eget, vissza a toll nyomát a papíron, vissza a papírt és vissza a tollat, vissza a kezét és vissza a szemet, hogy aztán ne maradjon más csak az öreg Bach, akinek játék közben lecsúszott a lába a pedálról, és most *magában* nevet.